

[Henry Christensen.]

grunde mener, at han alligevel skal kaste sig meget stærkt ind i diskussionen til fordel for det ene standpunkt; sådan ligger det nok, og jeg skal derfor ikke gøre forhandlingerne herom vanskeligere end højest nødvendigt.

Derimod bliver jeg nødt til at sige, at det forekommer mig, at det ligger vanskeligere, når vi kommer til forslaget om by- og landzoner. Jeg har forstået, at man ved de to første forslag, jeg nu har behandlet, har brugt både livrem og seler, og det kan måske være forstandigt for at skabe den fornødne tryghed, men hvis det sidste lovforslag overhovedet skal ses i den samme sammenhæng som de to andre forslag, så er det jo ikke bare at bruge både seler og livrem, så er det at bruge to sæt seler og to livremme på én gang, og det er vist ved at være for meget.

Jeg har foreløbig meget svært ved at se, at hr. Orla Møller i den sammenhæng, hvori dette forslag er fremsat, kan give nogen begrundelse, der ikke er dækket ind helt og fuldt af bestemmelserne i de to andre forslag. Derfor bliver man betænkelig, når man læser i bemærkningerne til forslaget § 1, at hovedformålet netop er, at ministeren skal have ret til som princip at ændre de afgørelser, der er truffet lokalt, nemlig de afgørelser, hvor der er givet tilladelser. Det må opfattes som et forsøg på igennem denne bestemmelse at gennemføre en generelt betydelig mere restriktiv politik.

Jeg kunne have forstået, hvis man havde forsøgt at fremlægge mere generelle retningslinjer; et forslag herom kunne underbygges af hr. Orla Møllers argumentation om at sikre en mere ensartet — og efter mit ønske også mere liberal — praksis, end vi nogen steder møder i administrationen af denne lovgivning. Men jeg må bestemt tage afstand fra, at man kommer med en lovgivning, som man motiverer med, at man nu skal gennemføre en generelt strammere praksis på dette område. Der er stadig mening efter vores opfattelse i by- og landzone-lovgivningen, idet der kan være tale om stærke planlægningsmæssige begrundelser, men det må netop være ledsaget af, at man, hvor disse stærke planlægningsmæssige begrundelser ikke nødvendiggør indgreb, administrerer bestemmelserne så liberalt, at man ikke unødigt hindrer udviklingen i en

række af de områder i Danmark, der har mest behov for udvikling og har de største vanskeligheder ved at få udvikling. Det er det, der er problemet. Det fører naturligvis ind i andre og mere vidtrækkende problemstillinger om hele vor landsplanlægnings- og lokaliseringspolitik, og jeg skal afstå fra at tage denne generelle debat op ved denne lejlighed, for det ville nok ikke være rimeligt. Jeg skal bare understrege vort klare synspunkt og det klare sigte, vi har. Mens man i de to første lovforslag gennemfører den fornødne — efter vor opfattelse på visse punkter endda endnu mere vidtgående — sikring af de ting, vi vil have sikret, savner man en argumentation i den retning for denne bestemmelse, og den argumentation, man selv angiver, er i hvert fald i strid med, hvad der efter vores opfattelse bør ske på dette område.

Når hr. Orla Møller derfor tilsiger en velvillig behandling, så håber jeg også, at han tilsiger en saglig behandling, hvor det må være sådan, at afgørende for den endelige gennemførelse af de forskellige bestemmelser må det være, hvorvidt man virkelig har en argumentation i forbindelse med vores markedspolitik, der kan begrunde, at man skal gennemføre disse bestemmelser her og nu. Det er klart, at hvis der er et sådant behov, der ikke er dækket af de foregående lovforslag, så må også vi se på det, men det bør omvendt være lige så klart, at hr. Orla Møllers tilsagn her fra folketingets talerstol også må bestå i, at hvis dette ikke er tilfældet, så bør man ikke benytte denne lejlighed til at indføre en skrap, restriktiv politik, der har helt andre formål end dem, det er rimeligt at behandle ved denne lejlighed.

Med denne sidste, lille modifikation skal jeg i øvrigt tilsige lovforslagene en saglig og velvillig behandling.

Svend Haugaard: Jord er en begrænset vare, som der er stigende efterspørgsel efter, og det er derfor nødvendigt med samfunds-kontrol og ganske bestemte regler for denne begrænsede vares anvendelse. Det radikale venstre er principielt meget positivt indstillet over for et ønske om, at samfundet sikrer sig arealer til rekreative formål — og i det hele taget, at befolkningen får adgang til naturen — og også over for et ønske om en effektiv bremse på den private